

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo: 19-05-1999	
Číslo: 4173/99	Vyřizuje:
Přílohy:	

671/94-110

Dr. Družík
2 A 12/98 - 55

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce Kabel Plus Východní Čechy a.s., se sídlem ul. Pavla Hanuše 286, Hradec Králové, zast. JUDr. Jindřiškou Munkovou, advokátkou, se sídlem Veletržní 19, Praha 7, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, Joštova 8, Brno, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19.11.1998 č.j. R 8/98,

t a k t o :

I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19.11.1998 č.j. R 8/98 se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 3.150,- Kč, a to do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Olomouci se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) ze dne 19.11.1998 č.j. R 8/98, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 10.4.1998 č.j. S 99/97-230. Podle tohoto rozhodnutí žalobce tím, že v rámci tzv. „přesmlouvání“ na smluvní typ III používaný v období od 1.5.1996 do 1.10.1997 vynucoval uzavření nové smlouvy o provozu a užívání distribuční sítě televizních kabelových rozvodů, která obsahuje v bodě 19, části „Poplatky a jejich úhrada“ nepřiměřenou podmínku, spočívající v možnosti změny poplatku za programovou nabídku jednostranným právním úkonem, zneužil svého monopolního postavení na trhu služeb, spočívajících v dodávkách televizního signálu prostřednictvím kabelového rozvodu, čímž porušil ustanovení § 9 odst. 3 zák.č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění zák.č. 495/1992 Sb. a zák.č. 286/1993 Sb. (dále jen „zákon“). Podle tohoto rozhodnutí bylo pokračování zneužívání monopolního postavení shora uvedeným způsobem zakázáno a za porušení § 9 odst. 3 zákona byla uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč.

Žaloba namítala jednak porušení procesních práv žalobce, jednak rozpor s předloženými doklady a faktickým a právním stavem. Žaloba uvedla, že v průběhu rozkladového řízení nebyla žalobci ani jeho právní zástupkyni dána možnost, aby se k předmětu řízení a výsledku šetření před vydáním rozhodnutí předsedy Úřadu vyjádřili, jak to stanoví § 12 odst. 6 druhá věta zákona. Dále namítla, že uplynula jednorozční prekluzivní lhůta pro uložení pokuty, což odůvodnila tím, že pro vznik povinnosti pokutu uhradit je rozhodující den doručení právní zástupkyni, tj. 24.11.1998. Avšak jednorozční prekluzivní lhůta uplynula již dne 21.11.1998. Z hlediska věcného žaloba namítala, že nebylo zkoumáno postavení žalobce na trhu, neboť trh kabelové televize nebyl zkoumán ve vztahu k ostatním soutěžitelům,

tedy ostatním společnostem působícím na trhu území státu, jichž je cca 50. Žalobce byl jednou ze společností, kterou si jednotlivá obec zvolila, což jej ještě nečiní monopolistou na trhu kabelové televize. Žalobce není provozovatelem veřejné sítě a skutečnost, že pro přívod televizního signálu k uživateli je zapotřebí vybudování kabelového přívodu, je technická záležitost a s postavením žalobce na trhu nesouvisí. Nebylo nikdy šetřeno, tím méně prokázáno, že by si žalobce při jednání s majiteli domu kladl podmínku, že by současně s instalací kabelového přívodu bylo nutno odstranit společnou televizní anténu tam, kde tato předtím zajišťovala příjem televizního signálu, a na technické uspořádání, které je zcela v dispozici majitele domu, nemá žalobce žádný vliv. Žaloba brojí proti poznámce učiněné pod čarou o tom, že podnikatel v monopolním postavení podléhá silnější reglementaci než kdyby takové postavení neměl. Žalobce ke stanovisku žalovaného, že článek 19 uživatelské smlouvy dává možnost jednostranné změny ceny žalobcem, uvádí, že není-li smlouva nebo některé její ustanovení v rozporu s občanským zákoníkem, nemůže být její uzavírání ani porušením zákona o ochraně hospodářské soutěže. Žalobce informuje o změně cen za poskytovanou službu nejméně s jednoměsíčním předstihem, a to jak písemným oznámením, tak i na stránkách teletextu. V průběhu řízení nebyl prokázán jediný případ jakéhokoliv nátlaku na uživatele, kterým by bylo uzavření smlouvy vynucováno. Z ankety, z níž žalovaný vychází, nevyplývá, zda byli dotazováni všeobecně uživatelé kabelové televize, nebo jen kabelové televize žalobce nebo občané všeobecně bez ohledu na to, zda jsou vůbec uživateli televize nebo jaký druh televizního přenosu užívají. Ani není zjistitelné, zda skutečně respondenti existují. Nebylo přihlédnuto ani k závěru většiny, že tato pokládá příjem TV signálu prostřednictvím individuální antény nebo STA za alternativní řešení příjmu TV signálu. K uložené pokutě pak uvedl, že má za to, že uzavírání formulářových smluv zavedeným způsobem není plošné poškozování trhu. Žalobce zdůraznil, že nebylo zjištěno a prokázáno, že jsou smluvní podmínky nepřiměřené, tím méně porušující zákon, ani že je jakýmkoliv způsobem vynucuje a konečně

nebylo specifikováno, jaké konkrétní jednání se žalobci v souvislosti s uzavíráním nebo změnami smluv zakazuje. Poukazuje na to, že nikdo nemá z důvodu svého postavení ani větší ani menší práva nebo povinnosti, než které mu stanoví právní řád tohoto státu, což je také jediná reglementace, která může být vůči kterémukoliv subjektu uplatňována a které se může každý subjekt dovolat. Z toho se nevytéká ani volné uvážení správního orgánu. Taková argumentace je v rozporu s ústavním pořádkem a celé rozhodnutí je proto nezákonné.

Žalovaný ve svém vyjádření odmítl námitku týkající se porušení procesních práv žalobce. Po podání rozkladu žalovaný neprováděl nové důkazy. Před podáním rozkladu však žalovaný dal příležitost žalobci vícekrát do spisu nahlédnout, pořídit si z něho výpisy a vyjádřit se k obsahu jednání. Pokud jde o otázku dodržení jednorocní subjektivní lhůty podle § 14 odst. 5 zákona, pak poukázal na § 25 odst. 3 správního řádu, když účastník řízení měl osobně v řízení něco vykonat, a to zaplatit uloženou pokutu a ukončit zneužívání svého monopolního postavení, a proto také rozhodný den je zde den doručení nikoliv právní zástupkyni žalobce, ale žalobci samotnému, což nastalo 20.11.1998. Dochází k závěru, že skutkový stav byl žalovaným zjištěn až po jednání dne 12.2.1998 a teprve až tím dnem počala běžet jednorocní subjektivní lhůta pro vydání rozhodnutí. Žalovaný relevantní trh nevymezil jako jeden dům, což plyne z definice geografického relevantního trhu, v místech působení žalobce neexistuje paralelní síť, a proto má charakter veřejné sítě. Při zavedení kabelových rozvodů žalobce došlo k vyřazení STA z provozu. Postavení žalobce je vůči uživatelům - klientům silnější, proto se musí chovat ke svým klientům tak, jako kdyby monopolní postavení neměl. V tomto smyslu žalovaný uvedl, že žalobce podléhá silnější reglementaci. Žalobce mohl cenu zvýšit jednostranně bez nutnosti prokázat důvodnost zvýšení ceny, avšak poskytovatel musí klientům prokázat, proč k tomuto zvýšení došlo. Teprve pokud by důvody zvýšení ceny klient neakceptoval, má možnost požádat o odborné

stanovisko příslušný cenový orgán. V dalším se zabýval důvodností provedené ankety. Anketa byla provedena v lokalitě, v níž působí žalobce, převážně v sídlištích, kde před zavedením sítě TKR byly instalovány STA. Ze samotných dotazníků žalovaného je zřejmé, že dotazováni byli klienti žalobce a v dotaznících i ve vyhodnocení výsledků ankety je to výslovně uvedeno.

Ze správního spisu, který žalovaný soudu předložil, vyplynuly tyto rozhodné skutečnosti :

Žalovaný zahájil dne 21.11.1997 správní řízení z vlastního podnětu ve věci zneužívání monopolního postavení žalobce, jehož se měl dopustit tím, že vynucuje nepřiměřené podmínky, které jsou obsaženy ve smlouvách o provozu a užívání distribuční sítě televizních kabelových rozvodů (dále jen „TKR“) uzavíraných s uživateli této sítě a nařídil ústní jednání. Stalo se tak na podkladě stížností, které byly Úřadu adresovány a jsou založeny ve spise. Obsahem stížnosti ze dne 25.7.1997 bylo, že žalobce v roce 1996 provedl v domě výměnu původních televizních rozvodů za nové, tzv. hvězdicový systém, aby bylo možné individuálně připojovat a odpojovat jednotlivé nájemníky, což stávající rozvod neumožňoval. Tehdy předložil nájemníkům nové smlouvy s tím, že pokud je nepodepíší, budou odpojeni. S touto smlouvou stěžovatel nesouhlasil také kvůli zvyšování cen bez předložení kalkulace. Z důvodu tohoto nesouhlasu žalobce zaslal stěžovateli tříměsíční výpověď a odmítl sám ve smlouvě cokoli měnit. Obdobnou stížnost uplatnil dne 13.10.1997 jiný stěžovatel, bytem rovněž v Hradci Králové, doplněnou výpovědí ze strany žalobce ze dne 13.8.1997, odůvodněnou neuzavřením nové smlouvy v rámci akce uzavírání nových smluv o provozu a užívání TKR s klienty kabelové televize, která počala dnem 1.4.1996.

Dne 4.12.1997 při ústním jednání byl žalobce seznámen s důvody, které vedly Úřad k zahájení správního řízení s tím, že se zejména jedná o obsah bodu 19 smluvních podmínek smlouvy II užívané v období

od 1.1.1995 do 30.4.1996 a článku 19 smlouvy III užívané v období od 1.5.1996 do 1.10.1997, který se týká způsobu změny cen. Ten považoval Úřad za nepřiměřenou podmínku ve smlouvě.

Žalobce dopisem z 3.12.1997 předložil Úřadu obsáhlou dokumentaci, včetně jednotlivých typů smluv o zavedení provozu a užívání kabelové televize, označené číslicemi I. až IV. Smlouva I, která platila do 1.1.1995 ve smluvních podmínkách v bodě 10 uváděla, že „pokud dojde ke zvýšení poplatku, nesmí toto zvýšení překročit prokazatelné zvýšení nákladů provozovatele. Zvýšení poplatku sdělí provozovatel uživateli nejpozději jeden měsíc před jeho vstupem v platnost. Nová výše poplatku platí pro uživatele až od následujícího předplatného období“. Smlouva II, která platila od 1.1.1995 do 30.4.1996 uváděla v bodě 19, že „pravidelné poplatky a intervaly platby mohou být měněny. Změnu poplatku sdělí provozovatel uživateli nejpozději jeden měsíc před jeho vstupem v platnost. Nová výše poplatků platí pro uživatele až od následujícího předplatného období“. Smlouva typu III platila od 1.5.1996 do 1.10.1997. Ta obsahovala změněný bod 19. Podle něho „provozovatel je oprávněn provést jednostranně změnu výše ceny na základě zvýšení indexu spotřebitelských cen vyhlášených ČSÚ. Provozovatel je dále oprávněn provést odpovídající zvýšení ceny za plnění z důvodu obecně platných norem, zejména z důvodu změn sazby DPH, změn celních a dalších daňových zákonů, apod.. Dále je provozovatel oprávněn zvýšit cenu za plnění, pokud dojde ke zvýšení technologických, materiálových či ostatních přímých a nepřímých nákladů. Toto ustanovení se vztahuje rovněž na zvýšení ceny za plnění z důvodu změny nákladu souvisejících s vypořádáním autorských práv. Pokud dojde ke změně v nabídce na základě zákonných norem (provozovatelé ze zákona a jim naroveň postavené organizace) je provozovatel oprávněn zvýšit cenu za plnění. O změně ceníku musí být uživatel prokazatelně informován ve lhůtě jeden měsíc před změnou. Uživatel dává podpisem této smlouvy souhlas ke změně poplatku provozovatelem“. Smlouva IV platí od 1.10.1997 a obsahuje bod VI.6, ve kterém je uvedeno, že „při

změně výše poplatku se automaticky mění i tato smlouva. Provozovatel uživateli oznámí změnu výše poplatku ve lhůtě jeden měsíc před změnou s tím, že uživatel ve lhůtě do deseti dnů před změnou oznámí, zda se změnou ceny souhlasí. Neoznámení souhlasu a automatické placení zvýšených poplatků se pokládá za konkludentně provedenou změnu smlouvy. Neoznámení souhlasu a neplacení zvýšeného poplatku se pokládá za nesouhlas se změnou smlouvy. V tomto případě provozovatel může smlouvu vypovědět."

Podle rozhodnutí o registraci Rady České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 25.6.1996 byl žalobce zaregistrován jako provozovatel vysílání v kabelových rozvodech pro lokality Hradec Králové - Moravské předměstí, Labská II, Labská 1, Slezské předměstí, Orlická kotlina, Malšovice, Chrudim, Jičín, Náchod, Rychnov nad Kněžnou, Dvůr Králové nad Labem, Svitavy, R. Kloudy, Svitavy-Lány, Vysoké Mýto, Nová Paka, Hořice v Podkrkonoší, Trutnov a Žamberk.

Žalobce písemně dne 16.13.1997 k dotazu žalovaného sdělil, že smlouva typu III, běžně používaná při dodávkách služby nebo jiného zboží velkému množství zákazníků, byla vytištěna pro přesmlouvání a přecenění v roce 1996. Nebylo reálné dopracovat do smluv individuální připomínky jednotlivých klientů. Žalobce se nemohl vyjádřit jednoznačně k tomu, který z uživatelů byl odpojen z důvodu nepřístoupení na nový typ smlouvy, protože údaje o odpojení uživatelů zahrnují i ty, kteří zrušili smlouvu z jiných důvodů. Rozdíl mezi článkem 19 smlouvy typu II a III spatřoval žalobce v tom, že při zpracování smlouvy typu III byly vzaty do úvahy neúměrné náklady spojené s individuálním přeceněním, to se promítlo do formulace možné jednostranné úpravy ceny ze strany provozovatele. Pokud uživatel s cenou nesouhlasí, může od smlouvy odstoupit. Souhlas uživatele se smlouvou dával právo provozovateli měnit jednostranně výši ceny, nedával mu však právo měnit příkaz uživatele ke změně výše platby poukazované z jeho účtu. Pokud uživatel

neprovedl úpravu platby v uvedeném termínu, byl nejprve upozorňován, že k této skutečnosti došlo zřejmě opomenutím a že pokud neupraví platbu v určitém termínu, bude ukončena platnost smlouvy.

Dne 26.1. 1998 byl vyslechnut jako svědek Aleš Řízek z Hradce Králové, který se stal klientem žalobce od 30.5.1995. Uvedl, že zajištění TV signálu bylo na základě smlouvy uzavřené s majitelem domu a pro instalaci kabelové televize byly použity stávající rozvody. S kvalitou signálu byl spokojen, novou smlouvu typ III odmítl podepsat z důvodu změny ceny penále za nezajištění dodávky TV signálu apod.. Na připomínky, které adresoval vůči žalobci, nebylo kladně reagováno, a protože typ III smlouvy odmítl podepsat, byla mu doručena výpověď, která skončila k 31.10.1997, avšak k datu výsledku, tj. 26.1.1998 k odpojení z kabelové sítě nedošlo. V souvislosti se změnou smlouvy II smluvního typu na typ III došlo ke zvýšení ceny za programovou nabídku. Obdobně se na položené otázky vyjádřil i další svědek JUDr. Wiliam Kováčik. Pan Kováčik přiložil také korespondenci mezi ním a žalobcem, která se týká postupu při změně smlouvy na typ III a následnou výpověď smluvního vztahu.

Dne 11.12.1998 se konalo ústní jednání za účelem poskytnutí možnosti žalobci vyjádřit se k předmětu řízení a výsledkům provedeného šetření v rámci správního řízení. Dostavil se místopředseda představenstva a výkonný ředitel žalobce, ing. Jiří Hojgr. Po seznámení se s výsledky správního řízení byl pořízen protokol čítající čtyři strany, který byl zástupcem žalobce podepsán. Současně byl také vyzván, aby předložil další podkladové materiály. K tomuto protokolu se žalobce písemně vyjádřil dopisem ze dne 18.2.1998. Nesouhlasil s vymezením relevantního trhu, dále uvedl, že pokud jde o výpověď ze strany klienta, ale i provozovatele - žalobce, pak obě strany nejsou v důvodech výpovědi nijak omezeny. Provozovatel může smlouvu vypovědět, např. pokud je uživatel v prodlení za poskytnutou službu, nereflexuje na nové obchodní

podmínky apod.. Uživatel může smlouvu vypovědět, např. pokud není spokojen s úrovní služeb, kvalitou programové nabídky nebo novými obchodními podmínkami provozovatele.

Dne 12.3.1998 nahlédl zástupce žalobce do správního spisu, a to včetně ankety uživatelů kabelové televize. Žalovaný totiž vypracoval „Dotazník Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže pro uživatele kabelové televize (Kabel Plus Východní Čechy a.s.)“. V něm položil respondentům asi 24 otázek, z nichž pak některé z nich vyhodnotil. Celkem se jednalo o 51 dotazníků. Jako důvod pro uzavření smlouvy s kabelovou televizí uvedlo asi 80% dotázaných více programů, lepší příjem. Při 5-ti% zvýšení ceny se vyjádřilo asi 60% dotázaných, že zůstane klientem kabelové televize.

Žalovaný v rozhodnutí prvního stupně vymezil relevantní trh žalobce jako službu spočívající v dodávkách televizního signálu prostřednictvím kabelového rozvodu v lokalitách, do nichž je televizní signál dodáván prostřednictvím tohoto rozvodu, přičemž se jedná o trh s trvalými dodávkami. Uvedl, že se nejedná o dodávky nahodilé, neboť je nutno vybudovat zařízení, jimiž by bylo možno televizní signál získat a dále dopravit k uživateli za nemalých vstupních nákladů. Geografický trh je vymezen aktivovanými zásuvkami provozovatele v místech jeho působení, přičemž nelze za tento relevantní trh považovat Českou republiku, poněvadž každá společnost provozující kabelovou televizi, kterých působí v České republice více než 50, má omezený okruh svého působení. Kabelovou televizi považuje za nezastupitelnou proto, že působí na separátním trhu, neboť provozovatel sítě televizních kabelových rozvodů (TKR) má v místech své působnosti postavení provozovatele veřejné sítě a zaujímá na příslušném relevantním trhu monopolní postavení. Kvalita přenášeného signálu je pro danou lokalitu optimalizována pro celou množinu uživatelů zde žijících, neboť mohou být co nejvíce potlačeny záporné vlivy členitosti terénu. Dalším důvodem je zajištění programů (českých), které mohou být pro některé uživatele

nedostupné, např. z důvodu nedostatečného pokrytí signálem ČT 2 a Prima, nižší vstupní investice, platby formou pravidelně se opakujících poplatků a celkově širší nabídka programů bez jednorázových vyšších nákladů uživatele z jedné zásuvky. V tom se odvolal na rozhodnutí Evropské komise, dokument 394D0922, přičemž poukázal na tzv. efekt uzavření, kdy domácnost, která je již na kabel napojena, není obvykle ochotna dále investovat do jiné formy přenosu. Společné obytné domy mohou za účelem příjmu zahraničních stanic stále častěji přecházet z kabelu na satelit. To ale neznamená, že tyto dva druhy příjmu jsou zaměnitelné, protože dodávané programy se liší. Poukázal také na další uplatnitelné funkce, a to přenos datových informací, široké spektrum multimedialních a interaktivních služeb, lokální vysílání, rozšíření telefonního spojení a dálkový odečet plynu a elektroenergie. Uvedl, že na základě vlastního zjištění není v podmínkách České republiky obvyklé, aby v jedné lokalitě provozovaly síť TKR dva konkurenční provozovatelé z důvodu investiční náročnosti a potřeby získat určitý počet zájemců o tyto služby. Pokud v některých oblastech, kde působí žalobce, jsou další kabelové televize, nejde o konkurenci, neboť tyto nepůsobí ve stejných místech (domech) jako žalobce. Šíření televizního signálu prostřednictvím systému MMDS (multikanálový mikrovlnný distribuční systém) není v lokalitě realizován. Poukázal na zvláštnost služby spočívající v tom, že ve stejné lokalitě obvykle neposkytuje své služby více kabelových televizí, a tudíž se uživatel v případě nespokojenosti nemůže obrátit na jinou společnost, která by mu poskytla totožnou službu. Z ankety vyvodil, že v případě 5-ti% zvýšení ceny služeb TKR by 37% klientů zůstalo klienty žalobce a dalších 24% by spíše také tak učinilo. O konkurenci by šlo v případě existence paralelní sítě nebo při srovnatelně obtížném využití jiné běžně nabízené služby vycházejí z hlediska spotřebitele ze stejných principů, tedy smluvního zajišťování dodávek televizního signálu s obdobnými náklady a obdobným mechanismem fungování. Takovou alternativou však individuální anténa či společná televizní anténa není. Žalovaný

uzavřel, že smlouva typu III v bodě 19 obsahuje nepřiměřenou podmínku, a to možnost změny výše poplatků za programovou nabídku jednostranným právním úkonem provozovatele bez konkrétního zdůvodnění zvýšení. Uživatel nemá při nesouhlasu se smluvními podmínkami jinou možnost, než vypovědět smlouvu a být následně odpojen, což hodnotí jako podmínku nerovnovážnou. Poukázal na to, že nepřiměřenou podmínkou je taková, která umožňuje změnit jednostranně smluvní podmínky bez platného důvodu specifikovaného ve smlouvě. Vynucování uzavření smlouvy spatřuje žalovaný v tom, že provozovatel zaslal uživateli výpověď smlouvy o provozu a užívání distribuční sítě televizních kabelových rozvodů, a to z důvodu neuzavření nové smlouvy. Při stanovení výše pokuty pak žalovaný přihlédl k tomu, že uživatelé nemají v případě odpojení možnost okamžité náhrady příjmu televizního signálu, přičemž do instalace kabelové televize již investovali.

Správní spis dále obsahuje rozklad žalobce včetně jeho doplnění, plnou moc pro právního zástupce žalobce, výpis potvrzující zaplacení správního poplatku ve výši 2.000,- Kč, a dále interní sdělení žalobce ve formě předkládací zprávy a dalších dvou interních sdělení, a konečně rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19.11.1998 č.j. R 8/98, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a podaný rozklad byl zamítnut. V rozhodnutí se předseda Úřadu zabýval vymezením postavení žalobce na trhu, přičemž obsahově se ztotožnil s důvody, tak jak byly rozvedeny v rozhodnutí prvostupňového orgánu. Poukázal také na to, že zatímco pozemní přenos a satelitní televize vyžadují, aby si uživatel instaloval anténu nebo satelitní parabolu, kabelová televize předpokládá údržbu kabelové televizní sítě, kterou uživatel prostřednictvím poplatku financuje. Kabelová televize není zaměnitelná rovněž z hlediska dodavatelů programů a z hlediska nákladů. Příjem výlučně ze satelitu vyžaduje podstatně vyšší náklady na domácnost. K těmto závěrům Evropské komise, s nimiž je napadené rozhodnutí v souladu, Úřad dodává, že není možno posuzovat zastupitelnost a porovnatelnost

v šíření televizního signálu bez přihlédnutí k tomu, jakým způsobem je signál přijímán. Různé způsoby příjmu signálu totiž zaručují rozdílnou kvalitu příjmu, různé množství přijímaných programů a různé způsoby pořízení této služby. Skutečnost, že na různých místech rozhodnutí jsou v souvislosti s vymezením trhu po geografické stránce používány různé pojmy, je dána tím, že aktivované zásuvky žalobce mohou někdy tvořit městskou čtvrť, ulici a může to být pouze jeden dům z celé ulice. Uvedenou anketu obhajoval tím, že přispěla k vymezení relevantního trhu, a to konkrétně ke zjištění, co je a co není substitutem z hlediska spotřebitele, když vymezení relevantního trhu je vždy jistým zobecněním, které reflektuje obvyklé chování většiny. Úřad neposuzoval ustanovení bodu 19 smlouvy z pohledu možného rozporu s celým právním řádem, nýbrž toliko s ustanovením § 9 odst. 3 zákona, a to směrem ke zjištění, zda oprávnění žalobce jednostranně provést změnu ceny za programovou nabídku, které je v tomto bodu smlouvy zakotveno, je možno považovat za nepřiměřenou podmínku ve smlouvě. Kladná odpověď byla proto, že o změně ceny za programovou nabídku se neuzavírala dohoda smluvních stran a uživatel již pouhým podpisem citované smlouvy dává souhlas k budoucí možné změně poplatku účastníkem řízení. Úřad nevyslovil výrokem, že smlouvy uzavírané žalobcem porušují příslušná ustanovení občanského zákoníku, proto považuje v tomto směru námitku žalobce za nedůvodnou. Dále se pak obsahově ztotožnil s důvody, pro které byla uložena pokuta a s výší, jak byla stanovena.

Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které mu předcházelo a žalobu shledal důvodnou.

Ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánu veřejné správy. Podle § 249 odst. 1 o.s.ř. řízení se zahajuje na návrh, který se nazývá žalobou. Podle druhého odstavce žaloba musí obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá,

vyjádření v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodu, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu a jaký konečný návrh činí. V daném případě je nepochybné, že žalobce usiluje o zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 8/98, vydané dne 19.11.1998, a to v celém rozsahu.

Podle § 250i odst. 1 o.s.ř. při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Dokazování se neprovádí. Podle třetího odstavce k vadám řízení před správním orgánem soud přihlédne jen, jestliže vzniklé vady mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 245 odst. 2 o.s.ř. u rozhodnutí, které správní orgán vydal na základě zákonem povolené volné úvahy (správní uvážení), přezkoumává soud pouze, zda takové rozhodnutí nevybočuje z mezí a hledisek zákonem stanovených.

Podle zákona o ochraně hospodářské soutěže, § 1 odst. 1 účelem zákona je ochrana hospodářské soutěže na trhu výrobků a výkonů (dále jen „zboží“) proti jejímu omezování, zkreslování nebo vylučování (dále jen „narušování“). Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona se tento zákon vztahuje na fyzické a právnické osoby, které se účastní hospodářské soutěže, i když nejsou podnikatelé (dále jen „soutěžitelé“).

Podle § 9 odst. 1 zákona získá-li soutěžitel sám nebo v dohodě s jinými soutěžiteli takové postavení na relevantním trhu, že není vystaven soutěži vůbec (monopolní postavení), popř. není vystaven soutěži podstatné (dominantní postavení), je povinen tuto skutečnost neprodleně ohlásit ministerstvu.

Podle odst. 2 dominantní postavení na trhu má soutěžitel, který dodávkami na relevantním trhu zajišťuje v období kalendářního roku nejméně 30% dodávek shodného, porovnatelného nebo vzájemně zastupitelného zboží. Podle třetího odstavce monopolní nebo

dominantní postavení nesmí být soutěžitelem zneužíváno na újmu jiných soutěžitelů nebo spotřebitelů, ani na úkor veřejného zájmu. Zneužitím je zejména a) přímé nebo nepřímé vynucování nepřiměřených podmínek ve smlouvách s jinými účastníky trhu, zvláště vynucování plnění, jež je v době uzavření smlouvy v nápadném nepoměru k poskytovanému protiplnění, b) vázání souhlasu s uzavřením smlouvy na podmínku, že druhá smluvní strana odebere i další plnění, které s požadovaným předmětem smlouvy věcně ani podle obchodních zvyklostí nesouvisí, c) uplatňování rozdílných podmínek při shodném či srovnatelném plnění vůči jednotlivým účastníkům trhu, jimiž jsou tyto účastníci v hospodářské soutěži znevýhodňováni, d) zastavení či omezení výroby, odbytu nebo technického vývoje zboží za účelem získání neoprávněného hospodářského prospěchu na úkor kupujících.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda žalovaný nepostihoval žalobce za porušení zákona, aniž by na něj dopadala osobní působnost zákona, totiž aniž by onen vůbec měl na trhu monopolní, resp. dominantní postavení. V takovém případě i další zjišťování skutečností ohledně jednání a postupu žalobce by nebylo namístě. Pro soud jsou závěry žalovaného o monopolním postavení žalobce přesvědčivé natolik, aby mohl být s ním zajedno v názoru, že žalovaný působí na samostatném relevantním trhu, a to jako monopolista, i když z hlediska dopadu na vlastní aplikaci § 9 odst. 3 zákona by nebylo rozlišení, pokud by byl posuzován jako soutěžitel v dominantním postavení.

Relevantní trh většinou lze chápat jako prostorový a časový souběh nabídky a poptávky takového zboží a služeb, které jsou pro uspokojení určitých potřeb z funkčního hlediska zaměnitelné. Relevantní trh se vymezuje jako trh věcně relevantní nebo také výrobní trh, dále z místního a posléze z časového hlediska. Relevantní místní trh se vymezuje v rámci relevantního trhu věcného. Při vyvození relevantního věcného trhu se vychází z konkrétního typu

výrobku, jehož relevantní trh je třeba určit. Kromě něho zahrnuje věcný trh všechny výrobky za splnění podmínek, že s ohledem na jejich funkční vlastnosti mohou nahradit výchozí výrobek a dále mají tu vlastnost, že jestliže kterýkoliv z nich zvolíme za výchozí výrobek, vymezení relevantního trhu se nezmění. Relevantní místní trh vychází z toho, kterou oblast podnikatel pravidelně zásobuje. Z hlediska časového relevantního trhu je třeba uvést, že prodávající, kupující, výrobky a služby náleží ke stejnému relevantnímu trhu tehdy, když existuje reálná možnost, aby se věcně relevantní produkce či služby směňovaly mezi nabízejícími a kupujícími ve stejném časovém období. Pokud se po určité časové období zásadně změny poměry na vymezeném věcně relevantním trhu, je třeba tento vymezit i z časového hlediska, např. období po uvedení nového výrobku na trhu se na příslušném relevantním trhu nebo věcném trhu mohou změnit podíly, a to jen za určité časové období. Kritérium věcně relevantního trhu pracuje s pojmy výrobní a technické, jednak faktické záměny. Prve zmiňované hledisko preferuje relativně konstantní údaje o předmětném výrobku (užitné vlastnosti, druh materiálu, doporučené způsoby užívání apod.). I když toto kritérium nemusí vypovídat o zaměnitelnosti výrobku z pohledu spotřebitele, nelze mu upřít vypovídací schopnost se značnou mírou objektivit.

Žalovaný se soustředil na vymezení zejména věcného relevantního trhu. Obsáhl přitom komplexní nabídku sestávající z osmi TV programů označených jako Standard až po 25 TV programů označených jako nabídka Plus. Jak vyplývá ze správního spisu, v rámci základní nabídky jsou zařazeny i programy, které je třeba přijímat pomocí satelitu. Jedná se o signály TV stanic PRO 7, RTL, RTL 2, SAT 1, Eurosport, MTV, Cartoon Network, POLSAT, MAX 1. Z podkladu žalobce však plyne, že nabízena je výhradně nabídka TV programů, nikoli služeb další úrovně, např. telefonního spojení, hlídání bytů či odečtu plynu a elektroenergie. Pro potřebu pouhého zjištění postavení na trhu však tato funkce, obdobně jako technická či

faktická možnost separovat nabídky Standard a Plus, nebude rozhodující. Pro soud je přesvědčivý soubor argumentů, jak je reciproval žalovaný z rozhodovací praxe Evropské komise, a to zejména pokud jde o rozdíl mezi jednorázovou platbou a splátkovým režimem dodávaných služeb. Tento argument převáží i nad argumentem vycházejícím ze zjištěného rozdílu celkově vynaložených nákladů sledovaných ve zvoleném časovém úseku. Soud nemůže odhlédnout od realie České republiky a nevzít v úvahu dynamičnost vývoje společnosti i ve vztahu ke spotřební elektronice a nárokům na její využití i kvalitu. O významné změně svědčí i okolnost potvrzená žalobcem, že celostátně na trhu kabelové televize působí asi 50 společností. Soud s poukazem na důvody jeho rozhodnutí ve věci 2 A 8/96 připomíná, že při zjišťování situace na trhu KTV v ČR v roce 1994, tento byl rozdělen jen mezi 16 kabelových společností. Tak jak jsou kabelové televizní rozvody zaváděny v domech na sídlištích, lze usoudit, že zájem o přijímání tohoto produktu nemá výraznější sociální ohraničení. Proto nelze upřít na přesvědčivosti argumentu dovolávajícího se rozdílu pro konečného spotřebitele mezi tím, musí-li vydat velké množství finančních prostředků najednou za jeden způsob přenosu nebo dá-li přednost placení nižších pravidelných částek v podobě kabelových poplatků. Je věcí obecně známou, že sílí tendence televizních společností kódovat satelitní TV programy, což nepochybně zvyšuje provozní náklady uživatele, který si musí kódovací kartu pro příjem pořadů pravidelně obnovovat. Samozřejmě, že navíc potřebuje i dekodér k satelitnímu přijímači. Pokud hodlá přijímat programy satelitních TV stanic vysílaných přes různé družice, musí počítat i s nákupem pozicionéru. Kromě toho je pravidelnou součástí kombinovaného příjmu terestrických a satelitních stanic tzv. sdružovač, tedy další technické zařízení. Moderní přístroje jsou schopny potřebné funkce zajistit i v jednom zařízení. Je tak závažný rozdíl pro mnoho domácností, mají-li volit mezi jednorázovou investicí nebo rozložením platby po částech. Ne nevýznamným kritériem pro volbu KTR je i možnost zajištění signálu ČT2 a Prima, tedy českých programů v místech, které nejsou pokryty

signálem dostatečným pro příjem individuální anténou. Pokud jde o argument širší nabídky programů, tzv. z jedné zásuvky, váže se tato možnost právě na výhodnost poskytovat celý komplex služeb za náklady rozložené do budoucna. Standardní charakteristikou kabelové televize je stabilní příjem TV signálů, které jsou z hlediska celkové množiny poskytovaných programů, tedy českých i zahraničních, vysílány v kvalitě optimalizované pro danou lokalitu. Je tím odbourána mnohdy vysoce rozdílná kvalita příjmu, jež je závislá na ryze individuálních podmínkách pro příjem jednotlivého TV programu. Z uvedených důvodů považuje i soud kabelové TV sítě za zvláštní produkt, kdy jeho zastupitelnost pozemními frekvencemi a satelity není dána. Ze správního spisu nevyplývá, že by systém vysílání MMDS na relevantním trhu vůbec byl nabízen. To nebylo ostatně ani žalobcem tvrzeno, resp. zpochybňováno. Lze v tomto případě usoudit, že to neovlivní úvahy o monopolním, resp. s výhradou okrajového působení systému vysílání MMDS, dominantní postavení na trhu, jak bude uvedeno níže. Ovšem z hlediska perspektivy může tento způsob šíření TV signálu být pro účely zjišťování zastupitelnosti zboží relevantní. To se týká i systému MVDS. V rozhodném období nebyl TV systém vysílání MMDS či MVDS žalovaným na relevantním trhu registrován, případně ani jiný ještě modernější produkt.

Geografický trh lze definovat tak, že věcně zaměnitelné zboží je zaměnitelné i z hlediska teritoriální dosažitelnosti, že existuje reálná substituce tohoto zboží věcně zastupitelným zbožím dodávaným do takové oblasti, která je při charakteru daného zboží běžnému spotřebiteli dostupná. Přitom právě charakter zboží je významným kritériem pro správné posouzení geografického trhu. Je nepochybné, že jinak bude rozsáhlý trh s pečivem a jinak trh se spotřební elektronikou. Ne jinak je tomu s trhem služeb. Nabízená služba má odlišný charakter, neboť její poskytování není z hlediska konkrétního spotřebitele obvykle nahodilé, ale naopak pravidelné a trvalé. Služba je spotřebiteli poskytována nepřetržitě od počátku vzniku smluvního vztahu. Její zvláštnost spočívá i v tom, že pro

značné pořizovací náklady je zapotřebí získat jistého, ne nevýznamného počtu spotřebitelů, což má vliv na úvahy konkurence vstoupit na stejný trh.

Žalovaný přesně zjistil lokality, v nichž žalobce provozuje svou činnost a také místa, na nichž působí jiní provozovatelé KTV. Je namístě hledat konkurenci na geograficky vymezeném relevantním trhu, neboť tam se mohou setkat nabídky od více soutěžitelů. V daném případě je trh určen územím : Hradec Králové, Chrudim, Jičín, Náchod, Rychnov nad Kněžnou, Dvůr Králové nad Labem, Svitavy, Vysoké Mýto, Nová Paka, Hořice v Podkrkonoší, Trutnov, Žamberk. Soud má za to, že územní vymezení trhu je pro zvláštnost poskytované služby danou technickými podmínkami (položení kabelů a zavedení rozvodů do domů a zřízení účastnických zásuvek) dáno nejméně položením kabelu paralelně s kabely konkurence. Ze správního spisu vyplývá, že byť je dána přítomnost jiných kabelových společností v týchž obcích, lokality v nichž působí (městské části) se liší. Proto je nelze považovat za konkurenci, neboť postrádají schopnost v témže čase poskytnout zastupitelnou službu. Žalovaný tedy vycházel správně ze situace existující a trvající v rozhodném, tedy zjišťovaném období. V tomto případě zaujímá žalobce postavení na trhu ohraničeném těmi lokalitami, na nichž provozuje svou činnost - provoz TV vysílání. Označení takového soutěžitele, který vysílá jen na určitém území, za monopolního, je při splnění dalších zákonných podmínek možné, avšak jen pokud se týká jeho chování výlučně na území a pro území, kde tyto dodávky zajišťuje. Jde o lokality, na nichž v rozhodné době vysílání probíhalo. Proto je také zjištění geografického trhu, jak jej provedl žalovaný, dostačující.

Podpůrným argumentem svědčícím o faktické nezastupitelnosti kabelové televize by mohl být i výsledek 5-ti% testu, tedy průzkumu mezi uživateli kabelové televize, kteří s 5-ti% zvýšením ceny nepřejdou k jiné formě televizního příjmu, za předpokladu, že pochybnost žalobce, zda skutečně respondenti existují, není na

místě. Není důležité, zda byli dotazováni uživatelé konkrétní kabelové televize nebo uživatelé kabelových televizí obecně, neboť šlo o zjištění zastupitelnosti zboží, nikoliv o vymezení postavení žalobce na tomto trhu zboží. Ten byl určen až podle dalších kritérií, jak bylo popsáno výše. Podstatné pro výsledek tohoto testu není subjektivní pohled uživatele určitého produktu, ale jeho chování v závislosti na cenových vzestupech sledovaného druhu zboží.

V období, ve kterém k jednání posuzovaném žalovaným došlo, totiž léta 1996 až 1997, se okolnosti podstatné pro určení postavení žalobce na trhu zásadně nezměnily. Žalobce působil na trhu vždy odlišně od zbylých konkurentů ve smyslu shora popsaném. To se týká i období roku předcházejícího sledovanému období, což je dáno zvláštností tohoto zboží, totiž existencí kabelové sítě. Lze tedy uzavřít, že v období let 1995 až 1997 neexistovala taková konkurence v nabídce poskytování služby TKR žalobcem, která by byla schopna zpochybnit monopolní, resp. výrazně dominantní postavení žalobce na trhu. Žalovaný nepochybil, jestliže sledoval období, ve kterém žalobce toto postavení na trhu měl.

Pro posouzení postavení soutěžitele na trhu může být významná i otázka právních a faktických možností na trh vstoupit. V tomto případě bylo ve sledovaném období dostatečně prokázáno, že spotřebitelé neměli na trhu žádný substitut, který by mohl službu TKR zastoupit. Že tato situace nemusí být nutně daná do budoucna, nelze s ohledem na technický pokrok vyloučit, nelze vyloučit ani registraci vydanou dalšímu provozovateli TKR pro stejnou lokalitu. Žalovaný nyní nepochybil, jestliže žalobce posuzoval jako monopolistu.

Žalobce tvrdí, že k porušení procesních předpisů došlo tím, že v průběhu rozkladového řízení mu nebyla dána možnost vyjádřit se

k předmětu řízení a výsledku šetření před vydáním rozhodnutí předsedy Úřadu, dovolává se přitom ustanovení § 12 odst. 6 zákona. Zmiňované ustanovení zní takto : „Jeví-li se to z povahy věci potřebné, ministerstvo rozhodne na základě nařízeného ústního jednání. Vždy však musí být účastníkům před rozhodnutím dána možnost, aby se k předmětu řízení a výsledkům šetření, které ministerstvo ve věci provedlo, vyjádřili. Ministerstvo je povinno učinit opatření, aby nahlédnutím do spisu nebylo porušeno obchodní tajemství.“ Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci byla dána možnost vyjádřit se k výsledkům šetření, která Úřad prováděl, což potvrzují podpisy žalobce na záznamu pořízeném v sídle Úřadu dne 12.3.1998. Žalobce nahlížel do spisu včetně přílohy tvořenou výsledky ankety. Žalobce měl možnost vyjadřovat se k předmětu řízení, čehož formou písemného podání ze dne 18.2.1998 využil. Poté, co se žalobce seznámil s výsledky provedeného šetření dne 12.2.1998, písemně se vyjádřil dne 18.2.1998 a nahlédl do spisu dne 12.3.1998, nebyl učiněn ze strany žalovaného žádný takový úkon, který by směřoval k provedení dalšího šetření, ale bylo vydáno rozhodnutí dne 10.4.1998. Následovalo podání rozkladu a pak již jen vydání druhostupňového rozhodnutí. Interní sdělení, byť žurnalizované ve spise, není listinou, kterou by bylo možno jakkoliv zahrnout pod důkazy, k nimž by bylo lze se vyjadřovat. Výsledkem šetření je soubor důkazů shromážděných ve správním řízení, nikoliv myšlenkový postup úředníka pověřeného vypracováním odůvodnění rozhodnutí, byť zachycených v písemné, audio či audiovizuální formě. To odlišuje rozhodnutí ve formálním smyslu od výsledku procesu tvorby vůle ve správním orgánu. Žalovaný svým postupem neporušil ustanovení § 12 odst. 6 zákona, neboť před žalobcem nezatajil ničeho, co by se mohlo vztahovat k výsledkům šetření, a tudíž žalobce se vyjadřoval ke konečné verzi předmětu řízení.

Podle § 14 odst. 5 zákona pokutu může Úřad uložit do jednoho roku od zjištění porušení povinnosti. Rozhodnout ve lhůtě znamená ve lhůtě rozhodnutí vydat. Pro zachování lhůty je významné právě datum

vydání rozhodnutí, jak je uvedeno v jeho písemném vyhotovení, nebylo-li přítomnému účastníku řízení vyhlášeno. Do tohoto okamžiku však nelze zahrnout děje následné, a to moment doručení a právní moci. Uložením pokuty je nutno rozumět vydání prvoinstančního rozhodnutí. Za této situace, i kdyby začátek lhůty připadnul na den 21.11.1997, jak tvrdí žalobce, rozhodnutí prvostupňového orgánu, jimž byla pokuta uložena, bylo vydáno již dne 10.4.1998. V daném případě však i rozhodnutí ve druhém stupni bylo vydáno dne 19.11.1998, a přitom prvostupňové rozhodnutí toliko potvrzovalo. K uložení pokuty došlo tak ve lhůtě stanovené v § 14 odst. 5 zákona. Pokud jde o důvodnost uložení pokuty, pak soud odkazuje na důvody, které jej vedly ke zrušení rozhodnutí ve věci samé.

Žalobce také napadl pod čarou uvedenou úvahu žalovaného o zvláštní situaci podnikatele v monopolním postavení, který podléhá silnější reglementaci, než kdyby takového postavení neměl. Z toho žalobce dovodil porušení ústavního pořádku České republiky. Takovýto závěr však nemá opodstatnění. Žalovaný sám pokračuje ve své úvaze a konstatuje, že vstupuje-li podnikatel na nový trh, kde nepůsobí žádná konkurence, musí si být svého postavení od počátku vědom a musí přizpůsobit svoje chování omezením ze zákona. Z celého odůvodnění a postupu žalovaného v řízení je zřejmé, že pod pojmem „reglementace“ chápal zvýšené požadavky kladené na soutěžitele s monopolním postavením na trhu, jak je definuje zákon o ochraně hospodářské soutěže. Jedině v těchto mezích se také pohyboval a „reglementace“ se neprojevila nikterak při užití diskrečního oprávnění. Samotné slovo „reglementace“ je francouzského (resp. latinsko-francouzského) původu a znamená úřední úpravu nebo opatření, úřední dozor či vydání úředního předpisu (Slovník cizích slov, SPN 1971). Toto slovo samo o sobě znamená jak postup úřadu, tak právní úpravu v běžném pojetí. Aby soud mohl souhlasit se stanoviskem žalobce, že jde právě o nepřípustný postup úřadů namířený proti žalobci, musel by o tom být přesvědčen souvislostmi, za nichž toto slovo bylo použito. Takovému pojetí však nic

nenasvědčuje, když žalovaný v dalším argumentuje toliko zákonem, který některá jednání popsaná v § 9 odst. 3 zákona skutečně váže toliko na výšeč soutěžitelů, kteří monopolní nebo dominantní postavení na trhu zaujímají. Slovu „reglementace“ v kontextu celého odůvodnění rozhodnutí nelze přičíst takový význam, aby tím šla dovodit negace principů právního státu žalovaným, neboť pochybnosti, které ono slovo vyvolává, nejsou o nic větší než-li ty, jež nezřídka vyvstávají při použití jiných slov cizího původu.

I když je možné, aby se ti, jejichž práva byla nedovoleným omezením soutěže porušena, sami domáhali nápravy soudní cestou dle § 17 zákona, v žádném případě nelze toto ustanovení vykládat jako překážku postupu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže podle § 11 zákona. Paragraf 17 má na mysli uplatnitelné nároky soukromého charakteru, v nichž se neuplatňuje veřejný zájem. Zákon o ochraně hospodářské soutěže je normou veřejného práva, neboť veřejným je nepochybně i zájem na fair soutěžním prostředí. Vždyť předmětem ochrany není v prvním plánu soutěžitel či spotřebitel, ale hospodářská soutěž jako významný ekonomický fenomén. Ustanovení § 11 zákona obsahuje veřejnoprávní prostředky, jejichž použití je v kompetenci Úřadu. V daném případě není nastolena problematika řešení pozitivního kompetenčního konfliktu mezi žalovaným a soudem postupem dle § 17 zákona. Žalovaný nevykročil ze své pravomoci, když ve věci jednal a rozhodl, neboť k tomu byl zřízen a byly mu svěřeny odpovídající pravomoce. Soutěžním právem je postihováno unfair jednání za situace, kdy na jeho utváření neexistuje adekvátní tržní tlak konkurence.

Důvodem, proč soud postupoval podle § 250j odst. 2, § 250f odst.1 písm. a) o.s.ř. a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Ten spatřuje soud v tom, že nebylo přesvědčivě prokázáno porušení § 9 odst. 3 zákona žalobce. Předpokladem zneužití monopolního postavení je újma způsobená jiným soutěžitelům nebo

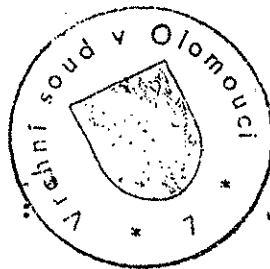
spotřebitelům nebo veřejnému zájmu. Žalovaný neodůvodňoval své rozhodnutí újmou způsobenou na úkor veřejného zájmu ani jiných soutěžitelů. Primárně si všímá postavení spotřebitelů kabelové televize. Soud však nevidí dostatek důkazů a argumentů k tomu, aby se ztotožnil s názorem žalovaného o nesprávnosti postupu žalobce právě při tzv. přesmlouvání z typu smlouvy II na typ smlouvy III. Individuální přeceňování, pokud podle smlouvy II vůbec probíhalo, nelze ztotožnit s jednostranným zvýšením ceny, které bylo, alespoň podle dikce článku 19, možné nejen podle smlouvy typu III, ale i podle smlouvy bezprostředně předcházející, totiž typu II. Jde o formulaci, která nabízí výklad jednostranného zvýšení ceny jen ze strany žalobce. I když je zřejmé, že od roku 1992 do roku 1996 nedošlo ke zvýšení cen, z formulace článku 19 smlouvy II to nevyplývá. Uživatelé kabelové televize se nalézali v jiné a výhodnější pozici po podpisu smlouvy typu I, neboť podle jejího článku 10 zvýšení poplatků bylo omezeno prokazatelným zvýšením nákladů provozovatele. Tato podmínka však byla ve smlouvě typu II opuštěna, když bod 19 uvádí, že pravidelné poplatky a intervaly mohou být měněny. V zápětí následuje věta, že změnu poplatků sdělí provozovatel uživateli nejpozději jeden měsíc před jeho vstupem v platnost. Z toho je patrné, že jde o oboustrannou dohodu o tom, že impuls ke zvýšení ceny je oprávněn dát žalobce, a v tomto smyslu je i ujednáno. Snaha zakotvit ve smlouvě III alespoň zásady pro zvyšování cen je výhodou pro uživatele kabelové televize při porovnání s jejich postavením podle smlouvy, kterou již podepsali, typu II. a není ničím, co by je mělo poškozovat. Z důkazů, které žalovaný shromáždil a z argumentace, kterou použil, pro soud jiný závěr nevyplývá. Proto má soud za to, že není prokázáno a odůvodněno porušení zákona ze strany žalobce, neboť ve vztahu ke stávající smluvnímu vztahu, který není shledáván žalovaným jako porušení zákona, nepřiměřenost podmínek ani existence újmy nebyla prokázána.

Výrok o nákladech soudního řízení se opírá o § 250k odst. 1 o.s.ř. a vychází ze skutečnosti, že žalobce měl v řízení úspěch.

Proto mu také byla přiznána proti žalovanému náhrada nákladů řízení v částce 3.150,- Kč, která představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč, odměnu právního zástupce za 2x úkon právní pomoci po 1.000,- Kč a režijní paušál 2x 75,- Kč, tedy celkem 3.150,- Kč. Tuto částku soud uložil žalovanému zaplatit k rukám právního zástupce žalobce v přiměřené lhůtě do 30-ti dnů od právní moci rozhodnutí s ohledem na délku trvání bankovních operací.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Olomouci dne 29. dubna 1999

Za správnost vyhotovení :
P. Oklešťková *Oklešťková*

JUDr. Václav Novotný, v.r.
předseda senátu